

Správa o činnosti zástupcu Slovenskej republiky pred Európskym súdom pre ľudské práva za rok 2017

Úvod

Správa o činnosti zástupcu Slovenskej republiky pred Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „zástupca“) za rok 2017 sa predkladá na základe Štatútu zástupcu Slovenskej republiky pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „štatút“), ktorý bol schválený uznesením vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) č. 543/2005 z 13. júla 2005, a ktorý zástupcovi ukladá každoročne, najneskôr do konca marca, vypracovať správu o činnosti za uplynulý rok a predložiť ju na rokovanie vlády. Predkladaná správa nadväzuje na správu za rok 2016 a je spracovaná podľa stavu k 31. decembru 2017.

I. Činnosť zástupcu

V roku 2017 funkciu zástupcu vykonávala JUDr. Marica Pirošíková (ďalej len „zástupkyňa“). Funkciu spoluzástupkyne vykonávala JUDr. Miroslava Bálintová. Zástupkyňa v súlade so štatútom zastupovala Slovenskú republiku v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „Súd“).

Zástupkyňa v roku 2017 v súlade so štatútom a ďalšími relevantnými dokumentmi:

- predkladala oficiálne stanoviská k prijateľnosti a podstate sťažností podaných proti Slovenskej republike (pravidlá 54 a 54A Rokovacieho poriadku Súdu);
- predkladala na vyžiadanie Súdu ďalšie stanoviská, stanoviská k vyjadreniam sťažovateľov k stanoviskám vlády k prijateľnosti a podstate sťažností, vyjadrenia k ďalším podaniam sťažovateľov a k dokumentom a dôkazom, ktoré Súdu sťažovatelia zaslali (pravidlá 54 a 59 Rokovacieho poriadku Súdu);
- vyjadrovala sa na základe výziev Súdu k nárokom sťažovateľov na spravodlivé zadosťučinenie (pravidlo 60 Rokovacieho poriadku Súdu);
- zaujímala v súlade s článkom II. ods. 1 písm. b) štatútu, po vyjadrení ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), stanovisko k možnosti uzavretia zmieru (pravidlo 62 Rokovacieho poriadku Súdu);
- predkladala Súdu jednostranné vyhlásenia vlády s cieľom uzavretia niektorých prípadov, v ktorých sťažovatelia nesúhlasili s podmienkami zmieru a vyčiarknutia týchto sťažností;
- podávala na vyžiadanie alebo z vlastnej iniciatívy príslušným medzinárodným orgánom informácie o vývoji právneho poriadku Slovenskej republiky v oblasti ochrany ľudských práv a slobôd;
- podávala správy Výboru ministrov Rady Európy (ďalej len „VM RE“) o individuálnych a všeobecných opatreniach prijatých v Slovenskej republike v súvislosti s výkonom rozsudkov Súdu a pripravovala podklady pre prijatie záverečných rezolúcií VM RE o ukončení sledovania výkonu rozsudkov;

- predkladala príslušným sekciám a odborom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) návrhy na legislatívne zmeny právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorých potreba vyplynula z rozhodovacej činnosti Súdu a spolupracovala pri príprave legislatívnych riešení vzniknutých problémov.

Hlavná činnosť zástupkyne bola teda v roku 2017 zameraná na prípravu oficiálnych stanovísk k prijateľnosti a podstate sťažností proti Slovenskej republike, ktoré Súd notifikoval vláde, dodatočných stanovísk a vyjadrení k nárokom sťažovateľov na spravodlivé zadost'učinenie. Na vyžiadanie Súdu alebo z vlastnej iniciatívy boli Súdu zasielané ďalšie písomné podania. Pri vypracúvaní stanovísk a ďalších podaní sa vychádzalo z podrobnej analýzy skutkového stavu každého jednotlivého prípadu, z podkladov od dotknutých vnútroštátnych orgánov, z relevantného spisového materiálu, z príslušných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a z relevantnej judikatúry Súdu k príslušným článkom Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a jeho protokolov. Pri vypracúvaní stanovísk a ďalších podaní bola zástupkyňa v pravidelnom pracovnom kontakte s dotknutými súdmi, orgánmi činnými v trestnom konaní, príslušnými sekciami a odbormi MS SR a ďalších ministerstiev a úradov a ďalšími orgánmi verejnej moci.

Zástupkyňa je zároveň členkou rôznych pracovných skupín a komisií podieľajúcich sa na tvorbe právnych predpisov.

Okrem týchto činností zástupkyňa pôsobila ako členka Skupiny expertov na systém Európskeho dohovoru o ľudských právach (DH-SYSC), v rámci čoho sa zúčastnila na 3. a 4. zasadnutí skupiny (10. – 12. máj 2017 a 9. – 10. november 2017, Štrasburg). Zúčastnila sa tiež na stretnutí zástupcov členských štátov pred Súdom (12. – 14. október 2017, Praha) a na stretnutí zástupcov členských štátov so zástupcami Súdu (4. december 2017, Štrasburg). Ďalej sa zúčastnila na Konferencii expertov o zabezpečení fungovania systému Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (22. – 24. november 2017, Kodaň). Okrem toho sa zástupkyňa zúčastnila na konferencii „Implementácia rozhodnutí medzinárodných ľudsko-právnych telies na národnej úrovni“, organizovanej Masarykovou univerzitou v Brne (29. máj 2017, Brno), na ktorej aktívne vystupovala. Okrem toho sa zúčastnila mnohých konferencií týkajúcich sa predovšetkým ochrany ľudských práv a iných podujatí na domácej pôde.

Aj v uplynulom roku zástupkyňa a spoluzástupkyňa pôsobili ako lektori na odborných seminároch a prednáškach pre sudcov, prokurátorov, asistentov sudcu najvyššieho súdu, justičných čakat'ov, vyšších súdnych úradníkov, advokátov a advokátskych koncipientov. Semináre boli zamerané najmä na praktické aspekty uplatňovania Dohovoru v právnom poriadku Slovenskej republiky.

Pracovníci kancelárie zástupcu aj v roku 2017 publikovali v *Justičnej revue* pre potreby právnej praxe slovenské preklady rozsudkov a vybraných rozhodnutí Súdu, týkajúcich sa sťažností podaných proti Slovenskej republike. Okrem toho kancelária zástupcu spolupracuje s Najvyšším súdom Slovenskej republiky pri zverejňovaní slovenských prekladov prehľadov judikatúry Súdu vo vybraných oblastiach v bulletine Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

II. Prehľad štatistických údajov

a) všeobecne

Podľa štatistických údajov Súdu¹ bol vývoj vo vybavovaní sťažností týkajúcich sa Slovenskej republiky nasledujúci:

<i>sťažnosti proti Slovenskej republike</i>	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
sťažnosti pridelené na preskúmanie príslušnému orgánu (samosudcovi, výboru alebo komore)	347	488	569	568	553	531	464	324	353	309	425
neprijaté alebo vyčiarknuté sťažnosti bez notifikácie vláde	286	459	357	664	694	1053	642	329	314	291	354
sťažnosti notifikované vláde	59	67	42	129	96	48	56	28	30	43	47
Rozsudky (počet sťažností, o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkami*)	23	13	39	40	21	23	16	14	14	10	12 (18)
rozhodnutia o neprijateľnosti sťažností (vyhlásené po predložení stanovísk strán)	9	3	9	20	15	10	9	11	5	3	1
rozhodnutia, príp. rozsudky o zmieri (počet sťažností, o ktorých bolo rozhodnuté rozhodnutiami*)	24	12	10	44	29	9	21	9	20	18	12 (18)
rozhodnutia o vyčiarknutí sťažnosti na základe jednostranného uznania porušenia zo strany vlády (počet sťažností, o ktorých bolo takto rozhodnuté *)	9	5	4	12	2	3	4	3	4	5	2 (4)

* Súd v niektorých prípadoch sťažnosti spojil na spoločné konanie a rozhodol o nich spoločným rozsudkom alebo rozhodnutím.

b) rozsudky a rozhodnutia v roku 2017

Zo sťažností, ktoré boli notifikované vláde, Súd v uplynulom roku rozhodol celkovo 41 prípadov. Súd vyhlásil 12 rozsudkov, ktoré sa týkali 18 sťažností; 12 rozhodnutí, ktorými vyčiarkol 18 sťažností na základe zmieru dosiahnutého medzi stranami; 2 rozhodnutia, ktorými vyčiarkol 4 sťažnosti zo zoznamu na základe jednostrannej deklarácie vlády a v 1 prípade Súd sťažnosť vyhlásil ako celok za neprijateľnú (pozri nižšie).

V roku 2017 Súd 12 rozsudkami, ktoré sa týkali celkovo 18 sťažností, konštatoval porušenie niektorého z článkov Dohovoru zo strany Slovenskej republiky (v roku 2016 to bolo v 9 prípadoch). V 1 prípade Súd konštatoval porušenie článku 5 Dohovoru (právo na osobnú slobodu a bezpečnosť), v 1 prípade konštatoval porušenie článku 8 Dohovoru (právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života), v 1 prípade porušenie článku 10 Dohovoru (právo na slobodu prejavu) a v 5 rozsudkoch týkajúcich sa 11 sťažností rozhodol o porušení článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru (právo na pokojné užívanie majetku). Ďalej v 4 prípadoch Súd rozhodol o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), konkrétne v 1 prípade konštatoval porušenie práva na prístup k súdu a v 3 prípadoch porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, z toho v 1 prípade konštatoval aj

¹ Údaje v nasledujúcej tabuľke sú vypracované na základe oficiálnych štatistík Súdu, prístupných na jeho internetovej stránke (pozri https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=reports&c=#n1347956587550_pointer).

porušenie článku 13 Dohovoru (právo na účinný prostriedok nápravy). Rozsudky Súdu, vyhlásené od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017:

Č.	Sťažnosť	Meno	Namietaný článok Dohovoru alebo Protokolu Predmet súdneho konania	Rozsudok Spravidlivé zadost'učinenie
1	62864/09	Mečiar a ďalší	D-13, D-14, 1P-1 právo na pokojné užívanie majetku vlastníkov bytových domov v kontexte regulácie nájomného	rozsudok z 10. januára 2017 porušenie P1-1 1 645 300 EUR – MŠ a NU 61 574,36 EUR – T
2	44218/07 54831/07 33176/08 47150/08	Riedel a Stínová Horáková a ďalší Jaroslav Sochor Kordoš a ďalší	D-13, D-14, 1P-1 právo na pokojné užívanie majetku vlastníkov bytových domov v kontexte regulácie nájomného	rozsudok z 10. januára 2017 porušenie P1-1 221 700 EUR – MŠ a NU 6 663,63 EUR – T
3	33392/12	Peter Paluda	D-6/1 právo na prístup k súdu	rozsudok z 23. mája 2017 porušenie D-6/1 7 800 EUR – NU
4	4603/11	Cimerová a ďalší	D-6/1 dĺžka konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam	rozsudok z 27. júna 2017 porušenie D-6/1 29 x 500 EUR – NU
5	57405/15	Tibor Ivan	D-6/1, D-13 dĺžka občianskoprávneho konania, absencia účinného prostriedku nápravy	rozsudok z 27. júna 2017 porušenie D-6/1, D-13 v spojení s D-6/1 2 600 EUR – NU 1 540 EUR – T
6	46609/13 9892/14	Bajzik a ďalší Kiaček a ďalší	D-14, 1P-1 právo na pokojné užívanie majetku vlastníka bytového domu v kontexte regulácie nájomného	rozsudok z 27. júna 2017 porušenie P1-1 986 400 EUR – MŠ a NU 41 738 EUR – T
7	51414/11 46098/12	Balan a ďalší Červenčík a ďalší	D-14, 1P-1 právo na pokojné užívanie majetku vlastníkov bytových domov v kontexte regulácie nájomného	rozsudok z 27. júna 2017 porušenie P1-1 1 407 800 EUR – MŠ a NU 73 683 EUR – T
8	33076/10 14383/11	Matuschka a ďalší Vaňura a ďalší	D-13, D-14, 1P-1 právo na pokojné užívanie majetku vlastníkov bytových domov v kontexte regulácie nájomného	rozsudok z 27. júna 2017 porušenie P1-1 1 317 430 EUR – MŠ a NU 74 824 EUR – T
9	44646/15	Anton Magát	D-6/1 dĺžka konania o výživnom	rozsudok z 25. júla 2017 porušenie D-6/1 2 700 EUR – NU
10	37498/14	Ladislav Kuc	D-5/1, D-5/3, D-5/4 dĺžka a dôvodnosť väzby	rozsudok z 25. júla 2017 porušenie D-5/3 6 500 EUR – NU 9 000 EUR – T
11	60399/15	Rafat Mansour	D-8 právo na rešpektovanie rodinného života	rozsudok z 21. novembra 2017 porušenie D-8 10 000 EUR – NU 5 400 EUR – T
12	13466/12	MAC TV s. r. o.	D-10 právo na slobodu prejavu	rozsudok z 28. novembra 2017 porušenie D-10 5 000 EUR – MŠ 5 850 EUR – NU 6 900 EUR – T

D-x/y = článok x odsek y Dohovoru

yP-x = článok x Protokolu č. y

MŠ = majetková škoda

NU = nemajetková ujma

T = trovy konania

Podrobnosti o jednotlivých rozsudkoch sú uvedené v prílohe č. 1.

S výnimkou jedného všetky rozsudky vyhlásené v roku 2017 medzičasom nadobudli právoplatnosť. Rozsudok v prípade *MAC TV, s. r. o. proti Slovenskej republike* nenadobudol právoplatnosť, keďže Slovenská republika v súlade s článkom 43 ods. 1 a 2 Dohovoru požiadala o predloženie prípadu na opätovné prejednanie veľkej komore Súdu. O žiadosti zatiaľ nebolo rozhodnuté.

V roku 2017 Súd vydal 12 rozhodnutí, ktorými vzal na vedomie zmier medzi sťažovateľmi a vládou po tom, ako sa uistil, že dosiahnutý zmier je založený na rešpektovaní ľudských práv tak, ako je to definované v Dohovore a jeho protokoloch a rozhodol o vyčiarknutí 18 sťažností zo svojho zoznamu prípadov. Rozhodnutia Súdu o zmieri, prijaté od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017:

Č.	Sťažnosť	Meno	Namietaný článok Dohovoru alebo protokolu Predmet súdneho konania	Rozhodnutie (dátum) Odškodnenie
1	16443/16	Veronika Poláková	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie zo 17. 1. 2017 1 800 EUR
2	10413/16	Dušan Kubovčák	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie zo 17. 1. 2017 9 600 EUR
3	62323/13	Branislav Adamčo	D-6/1 primeranosť dĺžky trestného konania	rozhodnutie zo 17. 1. 2017 5 100 EUR
4	60728/13	Zsolt Méheš	D-6/1, D-13 primeranosť dĺžky trestného konania, absencia účinného prostriedku nápravy	rozhodnutie zo 17. 1. 2017 8 700 EUR
5	25887/16	Mária Priklarová	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie z 23. 5. 2017 4 300 EUR
6	71215/16	Ivan Gombík	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie z 1. 6. 2017 1 000 EUR
7	54176/16	Belo Klimó	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie zo 6. 6. 2017 4 410 EUR
8	5747/17	Marián Jánošík	D-6/1 primeranosť dĺžky trestného konania	rozhodnutie z 21. 9. 2017 1 800 EUR
9	52936/16 65278/16	Ján Sarkocý Ján Sarkocý	D-6/1, D-13 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania, absencia účinného prostriedku nápravy	rozhodnutie z 21. 9. 2017 1 500 EUR 1 200 EUR
10	12927/16 16230/17 20839/17 27450/17	Gejza Perhác Branislav Adamčo Mária Kadová Robert Vicena	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie z 21. 9. 2017 1 400 EUR 1 000 EUR 4 100 EUR 2 000 EUR
11	74194/16	Tibor Demo	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie z 23. 11. 2017 4 860 EUR
12	58982/16 29335/17 33395/17	VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o. Branislav Adamčo Peter Laduna	D-6/1 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania	rozhodnutie z 23. 11. 2017 2 900 EUR 1 000 EUR 1 600 EUR

V rozhodovacej činnosti Súdu existuje inštitút tzv. rozhodnutia na základe jednostrannej deklarácie dotknutej zmluvnej strany Dohovoru (napr. *Tahsin Acar proti Turecku*, [VK], č. 26307/95, ods. 75-77, ECHR 2003-VI, *Meriaki proti Moldavsku* (vyčiarknutie), č. 53487/99, 1. marca 2005, *Swedish Transport Workes Union proti Švédsku*, (vyčiarknutie), č. 53507/99, 18. júla 2006 a *Van Houten proti Holandsku* (vyčiarknutie), č. 25149/03, ECHR 2005-IX). Ide o prípady, v ktorých je dotknutá vláda pripravená uzavrieť zmier za podmienok navrhnutých Súdom, avšak sťažovateľ s uzavretím zmieru nesúhlasí. Za predpokladu, že vláda jednostranne deklaruje, že uznáva porušenie práv sťažovateľa a je pripravená zaplatiť mu spravodlivé zadosťučinenie, Súd môže, ak je presvedčený, že dodržiavanie ľudských práv zaručených Dohovorom a jeho protokolmi nevyžaduje, aby sa pokračovalo v posudzovaní predmetnej sťažnosti, vziať na vedomie podmienky deklarácie dotknutej vlády a formu zabezpečenia dodržania v nej uvedených záväzkov a rozhodnúť o vyčiarknutí sťažnosti zo zoznamu svojich prípadov v súlade s článkom 37 ods. 1 písm. c) Dohovoru (t. j. z dôvodu, že okolnosti vedú k záveru, že pre akýkoľvek iný dôvod zistený Súdom nie je potrebné pokračovať v posudzovaní sťažnosti). V súlade s aktuálnou judikatúrou Súdu sa v prípadoch, ak vláda navrhne zmier, ktorý sťažovatelia odmietnu, suma uvedená v jednostrannej deklarácii vlády znižuje oproti sume navrhutej v deklarácii o zmieri o 10 %. Zástupkyňa tento postup začala využívať už v roku 2007. V ďalších rokoch v tejto praxi pokračovala a v roku 2017 Súd takto vo vzťahu k Slovenskej republike 2 rozhodnutiami

vyčiarkol 4 sťažnosti. Rozhodnutia Súdu o vyčiarknutí sťažnosti na základe jednostrannej deklarácie vlády, prijaté od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017:

Č.	Sťažnosť	Meno	Namietaný článok Dohovoru alebo Protokolu Predmet súdneho konania	Rozhodnutie (dátum) Spravodlivé zadost'učinenie
1	47510/16	Matúš Juriš	D-6/1 primeranosť dĺžky trestného konania	rozhodnutie z 23. 11. 2017 1 620 EUR
2	55648/15 2278/17 14825/17	Igor Pauer Štefan Opánsky Mérés a ďalší	D-6/1, D-13 primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania, absencia účinného prostriedku nápravy	rozhodnutie z 23. 11. 2017 1 620 EUR 900 EUR 3 x 900 EUR

V 1 prípade Súd rozhodol v prospech Slovenskej republiky rozhodnutím o neprijateľnosti sťažnosti po tom, ako sa k notifikovanej sťažnosti vyjadrila vláda a sťažovateľ. Rozhodnutie, ktorým bola sťažnosť vyhlásená za neprijateľnú po notifikácii a stanovisku vlády od 1. januára 2017 do 31. decembra 2017:

Č.	Sťažnosť	Meno	Namietaný článok Dohovoru alebo protokolu Predmet súdneho konania	Rozhodnutie (dátum)
1	27683/13	Jozef Koky	D-3, D-13 primeranosť trestu odňatia slobody na doživotie, absencia účinného prostriedku nápravy	rozhodnutie zo 16. 5. 2017 sťažnosť vyhlásená za neprijateľnú

c) predbežné opatrenia a ďalšia agenda v roku 2017

V zmysle pravidla 39 Rokovacieho poriadku Súdu môže komora Súdu alebo v prípade potreby jej predseda na návrh strany alebo inej dotknutej osoby, alebo z vlastného podnetu nariadiť stranám akékoľvek predbežné opatrenie, ktoré považuje za potrebné prijať v záujme strán alebo riadneho priebehu konania. Veľká časť nariadených predbežných opatrení sa týka vydania alebo vyhostenia cudzincov, ktorí sa pred Súdom sťažujú na porušenie svojich práv podľa článkov 2, 3, 8 alebo 6 Dohovoru a tvrdia, že v štáte, do ktorého by mali byť vydaní alebo vyhostení, im hrozí smrť, zlé zaobchádzanie alebo nespravodlivé trestné konanie, prípadne, že vydaním alebo vyhostením stratia kontakt so svojou rodinou nachádzajúcou sa vo vydávajúcom alebo vyhost'ujúcom štáte.

Vo vzťahu k Slovenskej republike Súd v roku 2017 nenariadil žiadne predbežné opatrenie. V jednom prípade nevyhovel žiadosti sťažovateľa o nariadenie predbežného opatrenia a jedna podaná žiadosť nespadala do rozsahu článku 39 Rokovacieho poriadku Súdu.

Podľa článku 36 ods. 2 Dohovoru a pravidla 44 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu môže štát, ktorý je zmluvnou stranou Dohovoru a nie je stranou v spore alebo akákoľvek zainteresovaná osoba odlišná od sťažovateľa so súhlasom Súdu intervenovať v prípade ako tretia strana. V roku 2017 Slovenská republika ako tretia strana intervenovala v prípade *K. O. a V. M. proti Nórsku*, týkajúcom sa namietaného porušenie článku 8 Dohovoru v dôsledku odobratia maloletého dieťaťa krátko po narodení zo starostlivosti rodičov nóorskymi orgánmi starostlivosti o deti a mládež, umiestnenia dieťaťa do náhradnej starostlivosti a určenia rodičom právo na styk s dieťaťom iba v malom rozsahu. V tomto prípade Súd zatiaľ nerozhodol.

III. Stav agendy

a) sťažnosti proti Slovenskej republike

Od roku 1993 do konca roku 2017 Súd notifikoval vláde spolu 964 sťažností. V roku 2017 bolo vláde notifikovaných 47 sťažností, teda ich počet sa oproti roku 2016 (43 sťažností) zvýšil. Všetky sťažnosti, ktoré boli notifikované vláde v roku 2017, patria do kategórie individuálnych sťažností podľa článku 34 Dohovoru. Žiadna medzištátna sťažnosť podľa článku 33 Dohovoru nebola proti Slovenskej republike podaná a ani Slovenská republika nepodala takúto sťažnosť proti inému zmluvnému štátu Dohovoru. Veľká časť notifikovaných sťažností sa týka namietaného porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), predovšetkým v súvislosti s neprimeranou dĺžkou súdnych konaní. Zoznam sťažností sa nachádza v prílohe č. 2.

b) dohľad VM RE nad výkonom právoplatných rozsudkov Súdu

V priebehu roku 2017 bola sťažovateľom celkovo vyplatená suma 5 966 982,99 EUR, z čoho bolo 47 910 EUR vyplatených v rámci uzavretých zmierov. Prehľad vyplatených súm je uvedený v prílohe č. 3.

V súvislosti s výkonom rozsudkov VM RE sleduje, či boli prijaté všeobecné a individuálne opatrenia nevyhnutné na splnenie rozsudku, pričom berie do úvahy možnosť Slovenskej republiky zvoliť si opatrenia, ktoré v tomto ohľade považuje za najvhodnejšie. Kancelária zástupcu prostredníctvom Stálej misie Slovenskej republiky pri RE, aj prostredníctvom priamych rokovaní s pracovníkmi sekretariátu RE informovala VM RE o plnení záväzkov vyplývajúcich z rozsudkov, a to vo forme informácií predložených v rámci sledovania výkonu rozsudkov vo VM RE, najmä:

- o vyplatení priznaných súm spravodlivého zadosťučinenia;
- o ďalšom vývoji v prípadoch na vnútroštátnej úrovni;
- o distribúcii rozsudkov Súdu na dotknuté orgány a o zverejnení slovenských prekladov rozsudkov Súdu v odbornom právnickom časopise *Justičná revue* (preklady vyhotovila kancelária zástupcu);
- o uskutočnených a pripravovaných legislatívnych zmenách;
- o zmenách v judikatúre vnútroštátnych súdov;
- o ďalších opatreniach uskutočňovaných v rámci výkonu rozsudkov.

Po tom, ako sa VM RE presvedčí, že Slovenská republika prijala všetky nevyhnutné opatrenia na splnenie rozsudku, prijme záverečnú rezolúciu, v ktorej konštatuje, že úlohy podľa článku 46 ods. 2 Dohovoru boli splnené. V roku 2017 VM RE ukončil dohľad nad výkonom 17 rozsudkov a rozhodnutí proti Slovenskej republike vydaním záverečných rezolúcií, ktorými bolo ukončené sledovanie týchto prípadov. Ide o rezolúcie:

- *CM/ResDH(2017)68*, prijatá 22. februára 2017 k rozhodnutiam *Hami proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 54888/15), *Jakab proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 53963/15), *Jánošík proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 37839/15), *Juhás proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 43096/15), *Kunzo proti Slovenskej*

republike z 28. júna 2016 (č. 57465/11), *Schmutzová a Vittek proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 53549/13), *Szijjártó proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 54891/15), ktorými Súd rozhodol o vyčiarknutí sťažností na základe zmiernu uzavretého medzi vládou Slovenskej republiky a sťažovateľmi;

- *CM/ResDH(2017)86*, prijatá 10. marca 2017 k rozsudku *Koky a ďalší proti Slovenskej republike* z 12. júna 2012 (č. 13624/03), ktorým Súd konštatoval porušenie práva na účinné a efektívne vyšetrovanie podľa článku 3 Dohovoru v súvislosti s incidentom v rómskej osade;
- *CM/ResDH(2017)87*, prijatá 10. marca 2017 k rozsudku *Labsi proti Slovenskej republike* z 15. mája 2012 (č. 33809/08), ktorým Súd konštatoval porušenie práva podľa článku 3, 13 a 34 Dohovoru v súvislosti s vyhodením sťažovateľa do Alžírsku;
- *CM/ResDH(2017)170*, prijatá 7. júna 2017 k rozsudku *Černák proti Slovenskej republike* zo 17. decembra 2013 (č. 36997/08), ktorým Súd konštatoval porušenie práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o jeho sťažnostiach týkajúcich sa rozhodnutí o jeho väzbe v rozpore s článkom 5 ods. 4 Dohovoru;
- *CM/ResDH(2017)319*, prijatá 4. októbra 2017 k rozhodnutiam *Kubovčák proti Slovenskej republike* zo 17. januára 2017 (č. 10413/16), *Laduna proti Slovenskej republike* z 20. septembra 2016 (č. 63143/11), *Marčišin proti Slovenskej republike* z 20. septembra 2016 (č. 18333/13), *Méheš proti Slovenskej republike* zo 17. januára 2017 (č. 60728/13), *Mikudová proti Slovenskej republike* z 20. septembra 2016 (č. 69913/14), *Poláková proti Slovenskej republike* zo 17. januára 2017 (č. 16443/16), ktorými Súd rozhodol o vyčiarknutí sťažností na základe zmiernu uzavretého medzi vládou Slovenskej republiky a sťažovateľmi;
- *CM/ResDH(2017)371* z 25. októbra 2017 k rozsudku *Čičmanec proti Slovenskej republike* z 28. júna 2016 (č. 65302/11), ktorým Súd skonštatoval porušenie práva na spravodlivé konanie a na primeranú dĺžku konania v rozpore s článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Zasadnutí VDM RE sa v roku 2017 pravidelne zúčastňovali niektorí pracovníci kancelárie, ktorých úlohou bolo predovšetkým podávať správy o stave jednotlivých vecí, nad ktorými vykonáva VM RE dohľad, vysvetľovať kroky, ktoré Slovenská republika uskutočnila na odstránenie príčin porušovania Dohovoru tak v rovine všeobecnej, predovšetkým legislatívnej, ako aj v rovine individuálnej, ale aj získať poznatky z praxe ostatných členských štátov a na ich základe iniciovať legislatívne zmeny v danej oblasti. Uvedený spôsob argumentácie a získavania informácií priamo vo VM RE sa ukázal ako veľmi užitočný.

IV. Závery

V roku 2017 sa sťažnosti proti Slovenskej republike, oznámené Súdom, ako aj uzavreté zmierny najčastejšie týkali namietaného porušenia práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote.

Zástupkyňa pristúpila k zmiernemu riešeniu sťažností týkajúcich sa neprimeranej dĺžky konaní (prípadne k využitiu inštitútu jednostrannej deklarácie vlády) predovšetkým

v prípadoch, keď Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu, že sťažovateľ pred jej podaním nevyčerpal prostriedok nápravy v podobe sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedovi dotknutého súdu (*Pauer proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017) alebo podal sťažnosť predsedovi dotknutého súdu iba formálne, bez toho, aby mal predseda súdu reálnu možnosť uskutočniť nápravu (*Sarkocy proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 21. septembra 2017). Rozhodnutie uzavrieť v takýchto prípadoch zmier bolo odôvodnené tým, že takúto prax ústavného súdu už Súd v minulosti opakovane odmietol (pozri napr. *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike*, rozsudok z 12. júna 2012; *Komanický proti Slovenskej republike* (č. 6), rozsudok z 12. júna 2012; *Bednár proti Slovenskej republike*, rozsudok z 8. októbra 2013; *Klinovská proti Slovenskej republike*, rozsudok z 8. októbra 2013; *Csákó proti Slovenskej republike*, rozsudok z 25. júna 2013; *Grešáková proti Slovenskej republike*, rozsudok z 22. novembra 2016). Napriek tejto už ustálenej judikatúre Súdu sa naďalej objavujú rozhodnutia ústavného súdu o odmietnutí sťažností z dôvodu nepodania sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedovi dotknutého všeobecného súdu. Ústavný súd tak podmieňuje úspešné využitie účinného prostriedku nápravy (ústavnej sťažnosti) využitím neúčinného prostriedku nápravy (sťažnosti predsedovi súdu). Súd túto prax ústavného súdu označil za nesúladnú s článkom 13 Dohovoru, zaručujúcim právo na účinný prostriedok nápravy. V dôsledku tohto prístupu ústavného súdu sa stáva aj z ústavnej sťažnosti v takýchto prípadoch neúčinný prostriedok nápravy, pričom sťažovatelia sa musia domáhať nápravy až na medzinárodnej úrovni a z rozhodnutí Súdu v takýchto veciach vznikajú pre Slovenskú republiku nežiaduce finančné záväzky.

V dvoch prípadoch ústavný súd odmietol sťažnosť z dôvodu, že sťažovateľ úspešne využil vyššie uvedený prostriedok nápravy a predseda súdu urýchlil konanie. Aj tento prístup však Súd už v minulosti odmietol, preto došlo k zmiernemu riešeniu alebo k využitiu inštitútu jednostrannej deklarácie vlády (*Gombík proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 1. júna 2017; *Pauer a ďalší proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017).

V niektorých prípadoch došlo k zmiernemu riešeniu alebo k využitiu inštitútu jednostrannej deklarácie vlády vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd neposúdil celkovú dĺžku konania prebiehajúceho na viacerých stupňoch alebo súdoch (*Kubovčák proti Slovenskej republike*, rozhodnutie zo 17. januára 2017; *Perhács proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 21. septembra 2017), prípadne odmietol sťažnosť z dôvodu, že v čase jej podania už bolo vo veci rozhodnuté, avšak konanie nebolo právoplatne skončené (*Méheš proti Slovenskej republike*, rozhodnutie zo 17. januára 2017; *Juriš proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017; *VENUS PROJECT Slovakia, s. r. o. a ďalší proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017). Aj v týchto prípadoch vychádzalo rozhodnutie zástupkyne uzavrieť zmier z ustálenej judikatúry Súdu, ktorý predmetný prístup ústavného súdu označil za príliš formalistický a nesúladný so zárukami článku 6 ods. 1 Dohovoru, tak ako ich interpretuje vo svojich rozhodnutiach Súd (pozri napr. *A. R. spol. s r. o. proti Slovenskej republike*, rozsudok z 9. februára 2010; *Baczová proti Slovenskej republike*, rozsudok z 19. októbra 2010; *Zarembová proti Slovenskej republike*, rozsudok z 23. novembra 2010; *Bubláková proti Slovenskej republike*, rozsudok z 15. februára 2011).

V ďalších prípadoch ústavný súd odmietol prijať na konanie sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (*Adamčo proti Slovenskej republike*, rozhodnutie zo 17. januára 2017; *Jánošík proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 21. septembra 2017; *Perhács a 3 ďalšie sťažnosti proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 21. septembra 2017; *Pauer a ďalší proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017). K uzavretiu zmieru alebo

využití inštitútu jednostrannej deklarácie došlo v týchto prípadoch z dôvodu, že dĺžka namietaného konania nebola vzhľadom na judikatúru Súdu obhájitelná (pozri napr. *Krela a ďalší proti Slovenskej republike*, rozsudok z 5. marca 2013; *Paldan proti Slovenskej republike*, rozsudok z 15. decembra 2009).

V ostatných prípadoch bolo vyriešenie vecí zmierom uprednostnené vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd za zistené prietahy v súdnom konaní priznal finančné zadosťučinenie v nedostatočnej výške (*Poláková proti Slovenskej republike*, rozhodnutie zo 17. januára 2017; *Priklerová proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. mája 2017; *Klimo proti Slovenskej republike*, rozhodnutie zo 6. júna 2017; *Demo proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017), alebo nepriznal žiadne finančné zadosťučinenie (*Perhács a 3 ďalšie sťažnosti proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 21. septembra 2017, sťažnosť sťažovateľky Kadovej č. 20839/17; *VENUS PROJECT Slovakia, s. r. o. a ďalší proti Slovenskej republike*, rozhodnutie z 23. novembra 2017). Rovnako v týchto prípadoch boli do úvahy vzaté závery Súdu, vyslovené v jeho skorších rozsudkoch (napr. *Bíro (č. 3) proti Slovenskej republike*, rozsudok z 18. mája 2010; *Ščuryová proti Slovenskej republike*, rozsudok z 31. októbra 2006; *Rišková proti Slovenskej republike*, rozsudok z 22. augusta 2006; *Kuril proti Slovenskej republike*, rozsudok z 3. októbra 2006; *Vičanová proti Slovenskej republike*, rozsudok z 18. decembra 2007; *Palgutová proti Slovenskej republike*, rozsudok zo 17. mája 2004; *Kaščák proti Slovenskej republike*, rozsudok z 30. novembra 2010).

Pokiaľ ide o problémy, ktoré Súd v rozsudkoch vyhlásených v roku 2017 identifikoval, je potrebné poukázať najmä na to, že v rozsudkoch týkajúcich sa porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru, a to konkrétne práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote, Súd kritizoval prístup ústavného súdu, ktorý vzhľadom na kratšie prietahy než v prípadoch *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* a *Komanický (č. 6) proti Slovenskej republike* podmienil prijateľnosť ústavnej sťažnosti predchádzajúcou sťažnosťou na prietahy v konaní predsedovi dotknutého všeobecného súdu (*Ivan proti Slovenskej republike*, rozsudok z 27. júna 2017). V ďalších prípadoch Súd považoval výšku finančného zadosťučinenia priznaného ústavným súdom za zistené prietahy za nedostatočnú (*Cirnerová a ďalší proti Slovenskej republike*, rozsudok z 27. júna 2017), alebo na rozdiel od ústavného súdu dospel k záveru o tom, že dĺžka konania bola prehnaná (*Magát proti Slovenskej republike*, rozsudok z 25. júla 2017).

V roku 2017 Súd vyhlásil ďalších 5 rozsudkov v prípadoch regulovaného nájomného, a to *Mečiar a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudok z 10. januára 2017) *Riedel a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudok z 10. januára 2017), *Bajzik a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudok z 27. júna 2017), *Balan a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudok z 27. júna 2017) a *Matuschka a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudok z 27. júna 2017). Súd v týchto prípadoch nenašiel dôvody na prijatie odlišného záveru, než aký v minulosti prijal v prípadoch *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudky 28. januára 2014 a 7. júla 2015), *Bukovčanová a ďalší proti Slovenskej republike* (rozsudok z 5. júla 2016), *Rudolfer proti Slovenskej republike* (rozsudok z 5. júla 2016) a *Krahulec proti Slovenskej republike* (rozsudok z 5. júla 2016). Súd v rozsudkoch odkázal na svoje závery vyslovené v prechádzajúcich v prípadoch *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* a *Bukovčanová a ďalší proti Slovenskej republike*. Tri rozsudky z júna 2017 už na rozdiel od predchádzajúcich prípadov vyhlásil výbor troch sudcov, nie sedemčlenná komora, čo zároveň znamená, že tieto rozsudky v okamihu ich vyhlásenia nadobudli právoplatnosť. Z toho je zrejmé, že Súd zjavne považuje predmet prípadov týkajúcich sa regulovaného nájomného na Slovensku za vyriešený jeho ustálenou judikatúrou. Pokiaľ ide o výkon rozsudkov týkajúcich sa regulovaného

nájomného, je potrebné pripomenúť, že Súd v rozsudku *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* z 28. januára 2014 zaviazal Slovenskú republiku uskutočniť aj všeobecné opatrenia, konkrétne zaviesť vnútroštátny prostriedok umožňujúci odškodnenie vlastníkov bytov v dôsledku uplatňovania systému regulovaného nájomného. Kritériá výpočtu odškodnenia však z jeho rozsudku neboli jasné; Súd nezobral do úvahy v tomto ohľade znalecké posudky predložené stranami a určil sumu pre každého sťažovateľa, ktorá pokrýva majetkovú škodu aj nemajetkovú ujmu bez akéhokoľvek zdôvodnenia, ako ju vypočítal. V ďalších prípadoch preto Slovenská republika opakovane žiadala Súd o konkretizáciu kritérií a uvedenie kalkulácie, podľa ktorej Súd priznáva odškodnenie v týchto prípadoch, aby bolo možné tento spôsob použiť ako základ pre vytvorenie vnútroštátneho prostriedku nápravy (aby sa štát vyhol situácií, keď síce vytvorí nejaký prostriedok na získanie odškodnenia, avšak Súd v prípadných neskorších prípadoch vyhlási, že poskytované odškodnenie je príliš nízke). Vzhľadom na to, že Súd napriek uvedeným žiadostiam nekonkretizoval svoj výpočet odškodnenia dostatočne do takej miery, aby bolo možné získať jasný návod pre vnútroštátnu právnu úpravu, Slovenská republika uprednostnila aj v ostatných analogických prípadoch vyriešenie veci pred Súdom, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že veľká väčšina vlastníkov sa už obrátila na tento medzinárodný súdny orgán. Komunikácia medzi dotknutými rezortmi spravodlivosti, dopravy a financií o tejto otázke však naďalej prebieha. Na podobné problémy týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozsudkov Súdu v prípadoch skonštatovaného porušenia majetkových práv majúcich pôvod v právnej úprave a s tým spojené problémy výkonu takýchto rozsudkov opakovane poukazujú nielen dotknuté členské štáty, ale aj odbor výkonu rozsudkov Súdu Sekretariátu VM RE.

V prípade *MAC TV s. r. o. proti Slovenskej republike* (rozsudok zo 28. novembra 2017), ktorý sa týkal porušenia slobody prejavu, Súd opakovane poukázal na formalistický prístup ústavného súdu, ktorý ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom poukázal na svoj ustálený právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak súčasne neporuší aj procesno-právne princípy. Tento prístup ústavného súdu však bráni tomu, aby došlo k meritórnemu preskúmaniu sťažností na porušenie hmotných práv, ktoré by malo za následok zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú v súlade so zárukami článku 10 Dohovoru a vyriešenie veci na vnútroštátnej úrovni bez toho, aby štátu vznikali nežiaduce finančné záväzky z rozhodnutí Súdu. Kancelária zástupcu už v minulosti v súvislosti s prípadmi týkajúcimi sa porušenia slobody prejavu, v ktorých ústavný súd zaujal rovnaký postoj, konzultovala vzniknutú situáciu s predsedníčkou ústavného súdu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že ústavný súd v posledných rokoch čiastočne zmenil svoju judikatúru tak, aby bola v súlade s judikatúrou Súdu (pozri napr. uznesenie sp. zn. III. ÚS 484/2015 zo 6. októbra 2015, uznesenie sp. zn. I. ÚS 536/2015 z 25. novembra 2015, nález sp. zn. III. ÚS 385/2012 z 21. januára 2014). Meritórne sa tento prípad týkal porušenia práva sťažujúcej sa spoločnosti na slobodu prejavu, zaručeného článkom 10 Dohovoru, v súvislosti s rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu, že odvysielaním glosy s názvom „Protokolárna ľútosť“ po páde lietadla, v ktorom cestoval zosnulý prezident Poľskej republiky Lech Kaczyński, sa sťažujúca sa spoločnosť dopustila správneho deliktu tým, že zasiahla do jeho dôstojnosti. Podľa Rady pre vysielanie a retransmisiu miera sarkazmu a irónie v odvysielanej glose bola natoľko vysoká, že jej obsah a spôsob, akým bol názor autora prezentovaný, bol nevhodný a dehonestujúci zosnulého prezidenta. Toto rozhodnutie bolo potvrdené najvyšším súdom. Súd sa nestotožnil s posúdením spornej glosy vnútroštátnymi orgánmi a vytkol im príliš úzko koncipovaný prístup, keď glosu podľa neho neposudzovali v širšom kontexte. Podľa názoru Súdu glosa, vzhľadom na jej kontext, nepredstavovala zbytočný osobný útok alebo urážku a použitím sarkastického tónu a ironického jazyka neboli

prekročené hranice slobody prejavu. K argumentom vlády, že cieľom uloženej sankcie bola nielen ochrana osobnosti zosnulého prezidenta, ale aj všeobecná ochrana práv a slobôd iných pred nenávisťnými alebo inak neakceptovateľnými prejavmi, a že glosa bola odvysielaná vo veľmi krátkom čase po tragédii, Súd podotkol, že takéto zdôvodnenia v rozhodnutiach vnútroštátnych orgánov absentovali. Dospel k záveru o porušení článku 10 Dohovoru. Vzhľadom na význam tohto prípadu z hľadiska princípov posudzovania zásahov do slobody prejavu sa Slovenská republika, aj napriek jednomyselne prijatému rozsudku, rozhodla požiadať o predloženie veci na opätovné preskúmanie veľkej komore Súdu.

Na záver je potrebné spomenúť tiež zmeny v postupoch Súdu, o ktorých Súd informoval zástupcov zmluvných štátov na stretnutí v decembri 2017. Stretnutie bolo zamerané na bilancovanie zlepšení zavedených Protokolom č. 14 k Dohovoru a prekonzultovanie nových spôsobov práce Súdu.

Pokiaľ ide o možnosť vyhlásiť sťažnosť za neprijateľnú samosudcom, ktorá bola zavedená Protokolom č. 14 za účelom vyriešenia obrovského počtu zjavne neprijateľných sťažností, do mája 2017 bol v takýchto prípadoch sťažovateľom zasielaný iba list všeobecnej povahy, že sťažnosť zjavne nespĺňa podmienky prijateľnosti bez ich konkretizácie. Sťažovatelia tak nevedeli identifikovať, z akého dôvodu je ich sťažnosť neprijateľná. Na základe výzvy zmluvných štátov v Bruselskej deklarácii z marca 2015 bol od júna 2017 zavedený nový postup, ktorý umožňuje podrobnejšie odôvodňovanie rozhodnutí samosudcu. Sťažovateľom sú doručované rozhodnutia Súdu, ktorý koná v zložení samosudcu, v jednom z úradných jazykov Súdu a podpísané samosudcom, pričom odôvodnenie je poskytované pre maximálne tri dôvody neprijateľnosti. Boli prezentované tieto varianty rozhodnutia samosudcu: (i) odmietnutie sťažnosti z jedného dôvodu neprijateľnosti, (ii) ak sťažnosť obsahuje námietky odkazujúce na dva až tri články Dohovoru, sťažnosť môže byť odmietnutá z dvoch až troch dôvodov neprijateľnosti, (iii) v prípade sťažnosti s jednou hlavnou námietkou a množstvom ďalších tvrdení je hlavná námietka odmietnutá z konkrétneho dôvodu, zatiaľ čo zvyšok sťažnosti je odmietnutý všeobecnou formuláciou, (iv) keď nemožno uplatniť žiaden z vyššie uvedených variantov, sťažnosť je odmietnutá všeobecnou formuláciou, (v) neštandardný text rozhodnutia. Zástupcovia zmluvných štátov privítali uvedenie dôvodov neprijateľnosti v rozhodnutiach samosudcu. Podotkli však, že v konkrétnych prípadoch sa už aj po tejto zmene stretli s pochybeniami v odôvodnení, na ktoré ich upozornili sťažovatelia a advokáti. Akokoľvek, je potrebné pripomenúť, že rozhodnutia tohto typu Súd zástupcom zmluvných štátov nedoručuje a o praxi Súdu v tomto ohľade sa dozvedajú len náhodne na základe informácií od sťažovateľov.

Zástupcovia zároveň upozornili na množstvo problémov uvádzajúc konkrétne situácie vo vzťahu k aplikácii pravidla 47 Rokovacieho poriadku Súdu, upravujúceho formálne podmienky pre podanie sťažnosti Súdu, o ktorých ich tiež informujú sťažovatelia a advokáti. Nové znenie Pravidla 47 nadobudlo účinnosť v roku 2014 a jeho cieľom bolo zefektívniť proces spracovávania sťažností. Najzásadnejšou zavedenou zmenou je, že ak sťažnosť nie je predložená na úplne a riadne vyplnenom aktuálnom type formulára a ak k nej nie sú pripojené kópie všetkých relevantných dokumentov, sťažnosť nie je zaregistrovaná, a teda ani preskúmaná Súdom. Ak sťažovateľ chce nesprávne podanú sťažnosť dodatočne „opraviť“ predložením nového formulára s kópiami dokumentov, musí tak urobiť ešte pred uplynutím šesťmesačnej lehoty. Inak je jeho sťažnosť odmietnutá ako podaná oneskorene. Aj v tejto súvislosti upozorňujú sťažovatelia a advokáti zástupcov zmluvných štátov na oneskorené, nedostatočné a nekonzistentné informácie, ktoré im Súd poskytuje v listoch oznamujúcich nezaregistrovanie sťažnosti z formálnych dôvodov.

Ďalšia téma stretnutia sa týkala prípadov, ktorých podstatu tvorí otázka, ktorá je predmetom ustálenej judikatúry Súdu a ktoré spadajú pod právomoc výborov troch sudcov. Boli prezentované princípy, ktorými sa riadi tzv. zrýchlená procedúra WECL („well established case-law“ – ustálená judikatúra), t. j. zjednodušená procedúra, v ktorej sú sťažnosti riešené prostredníctvom filtračnej sekcie a podporuje sa vyriešenie formou zmierov a jednostranných deklarácií. V tomto ohľade bol prezentovaný nový prístup Súdu spočívajúci vo voľnejšom výklade termínu ustálená judikatúra s tým, že všetky prípady, ktoré možno rozhodnúť na základe existujúcej judikatúry, môžu byť preskúmané výbormi (tzv. širšia WECL). Za ustálenú judikatúru sa na základe nového prístupu bude považovať nielen situácia, keď sa predmetnou otázkou Súd zaoberal v rozsudku veľkej komory, pilotnom („pilot judgment“) alebo hlavnom rozsudku („leading judgment“) proti dotknutému štátu, ale aj situácia, keď bola otázka (nie nevyhnutne identická, ale relatívne podobná) preskúmaná aspoň v troch rozsudkoch proti iným štátom. Zároveň Súd oznámil, že v takýchto prípadoch bude aplikovať procedúru WECL aj na najzávažnejšie porušenia Dohovoru. Štáty budú pri notifikácii sťažností informované o úmysle Súdu prideliť prípad výboru, budú mať možnosť reagovať a ich prípadné námietky budú zvážené, avšak nemajú právo túto procedúru vetovať. Tiež môžu požiadať o to, aby prípad rozhodoval aj sudca zvolený za danú zmluvnú stranu, ale Súd nemusí takejto požiadavke vyhovieť. Uvedená zmena v prístupe je významná aj z toho hľadiska, že rozsudok vyhlásený výborom troch sudcov nadobúda právoplatnosť v okamihu jeho vyhlásenia a v takom prípade nie je možné žiadať o opätovné preskúmanie veci veľkou komorou Súdu.